

ŻYCIE WEDŁUG DUCHA

Tekst biblijny: Ga 5,16.

Cel lekcji

Poznanie: Opisanie, co znaczy życie według Ducha.

Odczucie: Odczucie konfliktu starej grzesznej natury z nowym życiem w Duchu.

Działanie: Wybranie życia w Duchu chwila po chwili.

Plan nauczania

I. Poznanie: Życie według Ducha.

A. Jak postępuje człowiek, który żyje według Ducha?

B. Jak człowiek prowadzony przez Ducha Świętego odnosi się do prawa Bożego?

C. Jak „uczynki ciała” mają się do „owocu Ducha”? Dlaczego Paweł napisał, że przeciwko „owocowi Ducha” nie ma żadnego prawa?

II. Odczucie: Wewnętrzny duchowy konflikt.

A. Dlaczego występuje wewnętrzne zmaganie między naszymi wrodzonymi pragnieniami służenia sobie, a napomnieniami Ducha Świętego i jak możemy uwolnić się od tego zmagania?

B. Jakie emocje wynikają z uczynków ciała i jak mają się do emocji i postaw związanych z owocem Ducha?

III. Działanie: Życie w miłości.

A. Co musimy uczynić, by ukrzyżować naszą grzeszną naturę?

B. Jakie świadome decyzje możemy podejmować, by stawać po stronie Ducha Świętego przeciwko naszej grzesznej natury?

C. Jakie nasze decyzje mogą wzmacniać nasze grzeszne skłonności?

Podsumowanie: Życie według Ducha oznacza codzienne kroczenie drogą, którą prowadzi nas Duch Święty. Takie życie wymaga dokonywania codziennych wyborów, by stanąć po stronie Ducha Świętego we wszystkich sprawach oraz umartwiać naszą grzeszną naturę.

Cykl nauczania

Etap 1 - Motywowanie

Kluczowa koncepcja duchowego rozwoju: Jedynie codzienne zamieszkanie w nas Ducha Świętego uzdalnia nas do życia w sposób przynoszący chwałę Bogu.

Żarówka na nic się nie zda bez prądu elektrycznego. Została stworzona po to, by świecić, ale bez dostarczenia energii nie wyda ani krztyny światła. Aby żarówka mogła świecić, należy spełnić kilka warunków. Oczywiście musi być podłączona do źródła prądu tak, by obwód został zamknięty. Jeśli jest to żarówka tradycyjna, to drucik w niej nie może być przerwany. Jeśli jest to lampa diodowa, to diody nie mogą być uszkodzone. Podobnie aby chrześcijanin jaśniał, muszą być spełnione pewne istotne warunki. Chrześcijanin musi być właściwie połączony ze źródłem duchowej energii (Bogiem). Zakłócenia w dopływie energii muszą zostać usunięte, co znaczy, że grzeszne skłonności i nawyki muszą zostać całkowicie poddane mocy Bożej. Wewnętrzna spójność chrześcijańskiego życia musi być zachowana. Najmniejsze pęknięcia mogą sprawić, że żarówka nie będzie się nadawać do użytku. Podobnie niewielkie wady (np. niewłaściwa mowa, brak fizycznej dyscypliny, obżarstwo, opilstwo, lenistwo, przykre usposobienie, chciwość, porywczosć i setki innych) mogą udaremnić efektywność chrześcijanina. Ważnymi warunkami duchowej efektywności są moralna uczciwość i duchowa energia. Gdy brakuje którejś z nich, duchowe światło zanika. Niektórzy chrześcijanie są przykładem wysokich standardów obowiązujących poddanych królestwa Bożego, ale nie wydają duchowego światła, bo nie mają łączności z Bogiem. Inni podkreślają nadprzyrodzone spotkania z Bogiem, ale brakuje im moralnej jakości. Oni także nie wydają światła. Jednak gdy Duch Święty działa w człowieku podporządkowanym moralnej uczciwości, wówczas chrześcijanin oświeca świat wokoło. Obok samego Chrystusa, właśnie tacy napełnieni Duchem wierzący o nieposzlakowanej moralności są największą potrzebą świata.

Wstępne zadanie: Zaśpiewajcie pieśń mówiącą o narodzinach Jezusa i omówcie to, jak niebiańskie światło Chrystusa musi się odzwierciedlać w naszym życiu. Podziel się myślami zawartymi w powyższej części dla nauczyciela, skupiając się na tym, co wierzący muszą zrobić, by zachować łączność z Duchem Świętym.

Etap 2 - Badanie

Tylko dla nauczyciela: Według Pawła postępowanie według Ducha jest przeciwieństwem zaspokajania pragnień ciała. W wielu listach Pawła metafory ciała i ducha są sobie przeciwstawione. Niektórzy nie rozumieją intencji przyświecającej Pawłowi. Asceci błędnie interpretowali te pisma jako potępiające wszelkie aspekty fizycznej egzystencji. Wiele ruchów monastycznych oparto na takiej niechęci wobec ciała czyli fizycznej strony ludzkiej istoty. Na tym gruncie wyłoniły się dwa równie odpychające poglądy. Ruchy monastyczne utrzymywały, że samo ciało człowieka jest niezmiennie złe, a zatem należy je umartwiać, karać, dręczyć i upokarzać, aby osiągnąć sprawiedliwość. Odmawiano sobie pokarmu, seksualności i wszelkich przyjemności, by upokorzyć ciało i martwić jego nikczemność. Zwolennicy drugiej skrajności uczyli, że ponieważ ciało nie jest przedmiotem odkupienia, sposób traktowania ciała nie ma żadnego znaczenia. Tak więc obżarstwo, pijaństwo, lenistwo i wszelkie seksualne wypaczenia były uważane za dopuszczalne, jako godzące jedynie w ciało, a nie w duszę. Żaden z tych poglądów nie jest właściwy. Ciało i duch zostały stworzone przez Boga jako doskonałe, a więc

nie są złe z natury. To grzech wkroczy i zepsuł każdy aspekt ludzkiej natury. Odkupienie Boże dotyczy nie tylko ducha, ale także ciała i umysłu.

Komentarz biblijny

I. Konflikt chrześcijanina (przeczytaj Ga 5,17; Rz 7,14-24).

Bezpośrednim czynnikiem, przez który Bóg dokonuje odkupienia naszego zepsutego ludzkiego ducha i ciała jest Duch Święty. W Rz 8 Paweł opisuje działanie Ducha Świętego w człowieku. Duch Święty dokonuje w ludzkiej słabości tego, czego prawo dokonać nie może. Codziennie toczy się walk w ludzkiej duszy między ciałem symbolizującym autodestruktywne pragnienia i skłonności, a Duchem reprezentującym wszystko, co Bóg zaangażował w wyzwolenie człowieka. Prawo - zewnętrzna definicja społecznych standardów chroniących życie - zawsze będzie potrzebne, by ograniczać osoby egoistycznie żyjące dla własnych pragnień bez względu na to, jak ich postępowanie wpływa na innych. Jednak hamowanie egoizmu nigdy nie powinno być zrównywane z tworzeniem sprawiedliwości.

Większość religii nie jest zgodnych pod tym względem z chrześcijaństwem. Religie te są mechanizmami powstrzymywania zła stosującymi odpłatę w celu wymuszenia społecznego przystosowania. „Sprawiedliwość” osiąga się w takich systemach przez obłąskawienie bóstwa za pomocą przystosowania się do reguł społecznych. Niestety, legalistyczna wersja chrześcijaństwa idzie tą samą drogą. Autentyczne chrześcijaństwo uznaje to, że zasady same w sobie są bezsilne w kwestii przemiany serca zbuntowanego człowieka. Jedynie inteligentne uznanie miłości Bożej i jej najwyższego wyrazu w ofiarowaniu Chrystusa może skutecznie przemienić człowieka z egocentryka w teocentryka.

Niemniej ludzie pozostawieni samym sobie są bezsilni wobec wrodzonego egoizmu. Wychowanie, rozwój kulturowy i moralna podbudowa mogą rozwinąć dyscyplinę w człowieku, ale nigdy nie ulecą jego buntowniczego ducha. Tak więc Bożym lekarstwem jest napełnienie Duchem Świętym tych ludzi, którzy szczerze pragną duchowej przemiany. Jedynie mieszkający w nas Duch Święty ma moc pokonać naszą wrodzoną skłonność do grzechu. Paweł wiedział, że egoizm nie poddaje się łatwo. Choć zmaganie to nie jest możliwe do rozstrzygnięcia przez skupienie uwagi na postępowaniu, to jednak może zostać rozstrzygnięte przez całkowite poddanie serca Bogu. Kiedy zupełnie poddajemy się Bogu, On może zmienić w nas od wewnątrz to, czego nie można zmienić przez zewnętrzne regulacje i dyscyplinę. Nic nie może zastąpić obecności Ducha Świętego - ani filantropia, ani wzorowa postawa obywatelska, ani działalność społeczna, ani umartwianie się. Ludzka sprawiedliwość jest jak „szata splugawiona” (Iz 64,6). Ponadto taka własna sprawiedliwość jest nie tylko nieskuteczna, ale także niesatysfakcjonująca. Osobista satysfakcja płynie nie z przymusu do sprawiedliwego życia, ale z gorliwego pragnienia, by żyć sprawiedliwie, oraz rzeczywistego sprawiedliwego życia w mocy potężnej łaski Bożej.

Do przemyślenia: Jak wierzący mogą rozpocząć proces rzeczywistej przemiany, gdy czynią sobie uświadamiać swoje niedociągnięcia? Jakie środki zapewnią niebo tym, którzy szczerze pragną sprawiedliwości? Co sprawia, że intensywność duchowej walki maleje? Co jest usuwane w miarę, jak Duch Święty napełnia wierzącego? Jak chrześcijanie powinni unikać pokusy koncentrowania swych wysiłków na zmianie zachowania, wiedząc, że jedyną skuteczną strategią jest działanie Ducha Świętego w nas?

Etap 3 - Zastosowanie

Tylko dla nauczyciela: Paweł wymienia dziewięć zalet nazwanych razem owocem Ducha Świętego i cechujących działanie Ducha w człowieku, który się mu poddaje. Jak naturalny owoc powstaje w wyniku wewnętrznych procesów w roślinie przekształcającej składniki odżywcze z gleby w smaczne winogrona, truskawki czy mango, tak duchowy owoc jest tworzony przez działanie Ducha Świętego w człowieku. Uczni skutecznie potrafią stworzyć sztuczne smaki i kształty różnych owoców dzięki starannej analizie chemicznej ich struktury i syntezie odpowiednich składników. Jednak takie owocopodobne substancje nie są w stanie się reprodukcować. Sztuczne kopie owoców nie mają w sobie życia! Zewnętrznie ukształtowana moralność jest nieco podobna do autentycznego charakteru, ale pozostaje martwa, niezdolna do reprodukcji. Jedynie wewnętrznie stworzony duchowy owoc trwa na wieki i wydaje plon. Tak więc wierność rodzi wierność, dobroć rodzi dobroć, łagodność rodzi łagodność itd.

Zadanie: Przedstaw uczestnikom lekcji ilustracje przedstawiające wysokiej jakości sztuczne owoce ludzko podobne do prawdziwych. Następnie zademonstruj prawdziwe owoce odpowiadające sztuczным owocom z ilustracji. Umieść prawdziwe owoce i ilustracje sztucznych owoców tak, by były widoczne dla uczestników lekcji. Przeczytaj Mt 7,16. Jeśli nie masz ilustracji ani owoców, poproś uczestników lekcji, by wymienili różnice między prawdziwymi a sztucznymi owocami. Następnie odpowiedzcie na poniższe pytania.

Pytania do przemyślenia

Jak sztuczny owoc można odróżnić od prawdziwego owocu? Czy łatwiej byłoby je odróżnić, gdyby można było się im przyjrzeć z bliska? Jakimi metodami można się posłużyć, by wyeliminować wątpliwości? Czy ugryzienie owocu rozwiązałoby problem? Jak wierzący mogą rozpoznać autentyczny duchowy owoc u innych? Jak mogą rozpoznać taki owoc w sobie? Jak pokonywanie okoliczności i trudności może pomóc odróżnić prawdziwy duchowy owoc od sztucznego? Jak wierzący mogą być pewni, że ich duchowy owoc jest autentyczny? Jak chrześcijanie mogą pomnażać swój duchowy owoc?

Etap 4 - Tworzenie

Tylko dla nauczyciela: Nawet najsilniejsi chrześcijanie czerpią siłę ze wsparcia innych wierzących. Tym bardziej potrzebują tego początkujący chrześcijanie. Uznając przekształcającą moc Ducha Świętego działającą w życiu naszych znajomych i wyrażając to uznanie możemy wspierać innych w duchowym wzrastaniu. Pamiętaj, że uznanie to tylko pierwsza faza - musimy je także wyrazić.

Zadanie: Przygotuj karty okolicznościowe - np. z życzeniami noworocznymi - lub inne karty pocztowe. Jeśli nie masz takich kart, wystarczą zwykłe kartki. Rozdaj je uczestnikom lekcji i poproś, by napisali kilka zdań wsparcia do kogoś, kto w przeszłości im pomógł. Wskażcie określoną duchową cechę, którą możecie powiązać z wybranym werselem biblijnym. Dwie listy zalet zostały zawarte w rozdziale studiowanym w lekcji tego tygodnia (Ga 5) i 2 P 1. Uzyskane dobrodziejstwo mogło zostać przyjęte niejako z drugiej ręki. Na przykład, ktoś mógł przyprowadzić do Chrystusa rodziców uczestnika lekcji i w ten sposób przyczynić się do jego duchowego rozwoju. Przedstawcie to, jak pomoc ta wpłynęła na uczestnika lekcji osobiście, jak również na jego bliskich i przyjaciół. Przedstawcie także to, jak Chrystus posłużył się wami,

by nieść błogosławieństwo innym. (Można to opisać jako Bożą piramidę planu *marketingowego* - jedni otrzymują kredyt w oparciu o duchowy wpływ drugich). Dostarcz koperty i znaczki pocztowe, tak by uczestnicy lekcji mogli zaadresować i wysłać to, co napisali.